

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
------------	-----------	---------

18:34	18:05	17:05	תל אביב
18:38	18:09	17:03	ירושלים
18:32	18:04	17:03	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

תפילה ואמונה

מה הקשר בין תפילה לאמונה ומהי כוחה של תפילת יחיד

הכל מסתדר

יש זן מיוחד של אנשים, שהכל מסתדר להם כמעט מעצמו: הם מוצאים עבודה בקלות, יש להם חברים בכל מקום משפיע, הם מסודרים במוסדות החינוך, וגם בבית הכנסת מתקבלים בכבוד. כשהם צריכים להסדיר משהו במשרד ממשלתי או לפתור איזו בעיה בעיריה, אז הם זוכים להקלות, נהנים מזירוז הליכים, וגם מקבלים הטבות למיניהן...

בשמים, אין דברים כאלה. הכל שווים, נידונים לפי מעשיהם הזוכים לפי זכויותיהם. אבל דווקא יש קבוצה אחת, קבוצת עילית מיוחדת, שחבריה זוכים להקלות והטבות גם בשמים. מקילים עליהם מאוד, מקצרים להם הליכים, נותנים להם סיוע לסגור תיקים, מעבירים להם חטאים, חטאים אוטומטית להקלות של ממש, אבל בשמים - במקום בו הכי כדאי לזכות בהקלות והטבות...

אין נכנסים לקבוצה הזו? זה אפשרי לכל שם משפחה, מכל ארץ מוצא, ובכל מצב כלכלי. הזכאים להקלות בשמים, אלה שנהנים מזירוז הליכים במקום הכדאי ביותר הם הוותרנים. אלה שמבליגים, שמוותרים, שלא עומדים על שלהם, שיוצעים לוותר על הזכויות המגיעות להם...

הסכיתו ושמעו לגילוי חז"ל: 'המעביר על מידותיו' - אדם המוותר על המגיע לו ומעביר הלאה פגיעות שנעשו כנגדו, 'מעבירין לו על כל פשעיו' - מסייעים לו משמים לשוב בתשובה שלימה, מעניקים לתשובתו זכות קדימה, נותנים לו הקלות והטבות בדרכו למחיקת חובותיו וחטאיו, ועוברים לדון בזכויותיו...

מתפללים שיפסיקו הגשמים. ולא מובן, הרי כל עם ישראל מתחננים לגשם, מתפללים שלוש פעמים ביום לגשם. מי הוא אותו יחיד לעומת כל עם ישראל?!

אלא רואים מכאן מהי כוחה של תפילת יחיד המתפלל מעומק הלב, **בגלל צערו מהגשם, יותר מתפילת כל ישראל, עד שהיה צריך את תפילת כהן הגדול ביום הכיפורים לבטל תפילתו!** עם ישראל כולם מתפללים לגשם, אבל הראש שלהם בעסקים, וגם המתפללים בכוונה אינם מתפללים מעומק הלב כמו אותו אדם ההולך דרכים, שהוא מתפלל בכוונה רבה ובצער, עד שצריך הכ"ג להתפלל על זה! זוהי כחה של תפילה מעומק הלב!

יש שאדם מתפלל זמן רב ואינו נענה, מתאמץ בתפילה, וישועה רחקה ממנו. צריך לדעת שאפילו כשנראה שדלתי שמים סגרו אין יאוש, ויש תפילה שמועילה לאחר זמן רב. צא ולמד ממשה רבינו עליו השלום, שהתפלל חמש מאות וחמש עשרה תפילות ולא נענה, וכל תפילה - תפילה של משה רבינו! וכשרצה להוסיף להתפלל אמר לו הקב"ה רב לך אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה למה אמר לו הקב"ה לא להתפלל? הרי הקב"ה מתאוה לתפילתן של צדיקים?! אלא שאם היה מתפלל עוד תפילה אחת היה נענה!! חמש מאות וחמש עשרה תפילות לא עזרו, עוד תפילה היתה עוזרת!

ויש לשאול, אם הקב"ה לא רוצה לתת לו, למה נתן לו הקב"ה להתעייף ולבקש חמש מאות וחמש עשרה תפילות, לשוא?! למה לא אמר לו מיד אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה! אלא אומרים חז"ל, אין תפילה שהולכת לאיבוד, גם אם לא תועיל התפילה למשה רבינו עצמו היא תועילה לבניו אחריו ולדורות הבאים, היא תועיל לעם ישראל!

אדם מתפלל ומתפלל ולא נענה, והוא מתייאש, ייתכן שנשאר לך רק תפילה אחת ואתה מקבל! אדם צריך לדעת להתפלל ולחזור ולהתפלל עד שתיגיע הישועה. כשאדם מתפלל מקירות ליבו ה' יתברך נותן לו! שנזכה להתחזק בתפילה ואמונה אמן.

מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

אחד הדברים שמחזקים את האמונה זה התפילה, שאדם יאה רגיל, שכל דבר שהוא צריך, גם הדבר הקטן ביותר, יבקש. ואז, כשרואה שתפילתו התקבלה מתחזקת אצלו האמונה. ולאחר שהתקבלה תפילתו, צריך הוא להודות לקב"ה, הטוב שמך ולך נאה להודות. כמו שאמרו חז"ל שמי שנעשה לו נס ומודה על הנס, עושים לו עוד נס.

אין דבר גדול מתפילה, אין דבר שמחבר את האדם לקב"ה כמו תפילה. צריך להתרגל לכך, להתפלל על כל דבר אפילו דבר קטן. נוסע ברכב ואין חנייה, צריך להגיע למקום מסויים, תתרגל להתפלל - ולהודות. כשאדם מתרגל לדבר הזה הוא זוכה להגיע למצב שוהיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע.

תפילה צריכה להיות מעומק הלב, כמו שאומרים חז"ל (ברכות י) על חזקיהו מלך ישראל שנגזרה עליו מיתה, וישעיהו הנביא אמר לו כבר נגזרה גזירה, אמר ליה בן אמוץ כלה נבואתך וצא, כך מקובלני מבית אבי אבא אפילו חרב חדה מונחת על צוארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים, מיד ויסב חזקיהו פניו אל הקיר שהתפלל מקירות ליבו. ולכן תפילתו נענתה.

המשנה ביומא מספרת על הכהן הגדול ביום הכיפורים כשנכנס לקודש הקודשים, הגיע לארון, נותן את המחתה בין שני הבדים. צבר את הקטרת על גבי גחלים, ונתמלא כל הבית כולו עשן. יצא ובא לו בדרך בית כניסתו, ומתפלל תפלה קצרה בבית החיצון, ולא היה מאריך בתפלתו, שלא להבעית את ישראל. ע"כ. שהרי הכהנים גדולים עם כל צדקותם היו בסכנת מיתה בכל שנה ושנה, ואם לא היה ראוי מספיק היה מת, אין מוציאים אותו הרי אסור להכנס לקה"ק, אלא היו קושרים להם שלשלאות של ברזל שאם ימותו בקודש הקדשים יוכלו למשוך אותם החוצה. וכדי שלא ידאגו העם שמא מת, לא היה מתפלל תפילה ארוכה. ומה הוא מתפלל באותה תפילה קצרה? אומרת הגמרא: יהי רצון מלפניך שתהא שנה זו גשומה כו' ולא תכנס לפניך תפלת עוברי דרכים. שימו לב: הכהן הגדול שהוא היהודי הקדוש ביותר, והיה נכנס למקום הקדוש ביותר, קה"ק, ביום הקדוש ביותר, יוה"כ, ויש לו רק תפילה קצרה לומר, צריך הוא להקדיש זמן להתפלל שלא תבוא לפניך תפילת עוברי דרכים, הולכי דרכים הולכים בבוץ, הגשמים מרטיבים ומצערים אותם, והם

רגע חושבים עמ' 4

פרשת השבוע עמ' 3

פינת ההלכה עמ' 3

סיפור לשבת עמ' 2

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

להאשים או לתמוך

נע... הוא מתבונן בזכויות העולות על השולחן, היטב הוא מזהה את שעת הלימוד ההיא כשראשו דאב עליו, את התפילה ההיא שהתאמץ למענה גם כשהיה לחוץ עד אין קץ...

אחר כך, הגיעו הצרורות האחרים, השחורים. גם כאן לא נפקד דבר, אין שכחה לפני כסא כבודך, ואין נסתר מנגד עיניך. הכל גלוי וידוע... אין צדיק אשר יעשה טוב ולא יחטא - בבין אדם לחברו ובבין אדם למקום, כך שהצטברו להם צרורות מוכתמים ולא נעימים, גבעה לא קטנה ומאיימת במיוחד...

ואז, כמלאך מושיע מן הצד, התייצב גיסו, הוא הגאון בעל הראשית ביכורים זצ"ל, אשר המליץ עליו דברי שבח וזכות, וביקש את רחמי הדיינים למענו. כף הזכויות כבדה עוד קצת, אך עדיין היתה רחוקה מלהכריע...

ואז, הגיעו זכויות נוספות שנעשו אחרי פטירתו לשמו ולזכרו ולעילוי נשמתו. רבי בנימין ציין את הזכויות שקיבל עבור שתי המשניות שלמד כ"ק האדמו"ר בעל ה'באר יעקב' מנדבורנה ז"ע ל'עילוי נשמתו, וגם ביקש בחלום להודות לנכדו רבי משה בריקמן שליט"א, אשר הקפיד ללמוד משניות לזכותו. למרות כל הזכויות והעדויות ומליצי היושר - המתח עדיין בשיאו, המאזניים נטולי הכרעה...

ואז, הגיע מלאך וסיפר את הסיפור האמור. כי הנפטר הנידון, קיבל מאביו סכום כסף גדול לצורכי נישואיו, והפקידו אצל סוחר מוכה עד שלימים התברר כי הסוחר פשט את הרגל. ולמרות זאת, רבי בנימין לא רדף אותו ולא הקניט אותו, לא בייש אותו ולא הרע לו, אלא ניסה להיטיב לו, השתדל כל כך למענו למרות שהסוחר הפסיד לו את כל כספו...

אך סיים המלאך להעיד על דבר המעשה, וכף הזכויות היטלה בעוצמה, הכבידה מאוד, הכריעה בבת אחת את המאזניים לצד החיובי אופן ברור ונחרץ. רק אז הבין רבי בנימין שאותו ויתור אצילי, אותה התנהגות יוצאת דופן, היא שהכריעה את הכף לזכותו, לחיי העולם הבא בגן עדן...

רגע לפני שנעלם בחזרה לתוך האפילה, הוסיף רבי בנימין משפט אחד: 'דע לך בנך, כי מכל מליצי היושר, המעשה הזה הוא שהכריע את דיני לכף זכות. העובדה שויתרתי לסוחר וסייעתי לו למרות הנזק שגרם לי - היא שהביאה אותי בשערי גן עדן!'

כי יש לויתור כח על טבע, כח חזק ולא מוכה ולעולם לא נדע, איזה ויתור ואיזה הבלגה הם שיעמדו לנו לקץ הימים, והם אלו שיכריעו את הכף לזכותנו. יתכן אמנם שזה נורא קשה הפעם, ובדיוק עכשיו אני חייב לעמוד על שלי - כי אם לא מה אני שווה, ובכלל הגיע הזמן להעמיד את החוצפן שכנגדי במקום - אבל אולי עכשיו זהו הרגע הקובע, עכשיו הוא הויתור שיכול להכריע את גורלנו לשבט או לחסד!

אך הבושות היו החלק הקל, יחסית. החלק הקשה יותר היה הרעב, הדלות והדחוק החונק שהסוחר לא הורגל בהם מעודו. איש לא סייע לו, איש לא השגיח בצרתו, ובמידת מה של צדק - הן הוא זה שהמיט עליהם אסון, אליו יש לבוא בטענות והוא האשם בהפסד הכספי הנורא...

לעומתם, סבי רבי בנימין נהג בצורה הפוכה לגמרי. אף שגם הוא איבד אצל הסוחר את כל הוננו, ואף שהיה מדובר בסכום כסף גדול מאוד, ואף שהיה מדובר בסכום הכסף שנועד לנישואיו, רבי בנימין לא התמקד בהפסד הכואב, אלא ביהודי האומלל שנאנק גם הוא...

כאילו שחב רבי בנימין שהסוחר הוא האשם, כביכול לא זכר כמה כסף הפסיד אצלו. ביום בהיר התייצב רבי בנימין בביתו של הסוחר והציע לו את עזרתו. 'אני יכול לספק לך מוצרי מזון בסיסיים, אני יכול לסייע לך להתחיל להשתקם. רק תגיד לי מה אוכל לעשות עבורך...'

מאותו יום, החל רבי בנימין לסייע לו בלאט. ארגן עבורו הלוואות, סייע לו בכלכלת ביתו, נטע בו את הכוחות, האמונה והיכולת לשוב לעסקים ולהצליח בהם. רבי בנימין התמסר למענו בכל מאודו, ואף הצליח בסופו של דבר לשקם את הסוחר ולאפשר לו לשוב ולהרוויח ולהצליח!

השנים חלפו, רבי בנימין עלה לארץ ישראל והקים משפחה ברוכה, וגם עסק קטן וכולל אברכים אותו החזיק בדי עמל. הסוחר נותר מאחור בפולין, ודבר הויתור האצילי וההקרבה למען הסוחר פושט הרגל צללו בתהומות ההיסטוריה השכוחה, עד לרגע בו הסיפור הזה הביא מלפני דרמטי...

את ההמשך המטלטל של הסיפור, שמעתי מדודי, הרה"ג רבי משה קובלסקי שליט"א, שהעיד עליו מכלי ראשון, כפי ששמעו מאביו, הגה"צ רבי שמואל צבי זצ"ל, שבלי לילך היאר צייט הראשון לפטירתו של אביו - רבי בנימין, ב'ל' בסיוון תשמ"ט זכה בחוויה מסתורית ונדירה. באותו לילה, אחרי שעלה על יצועו בשעה מאוחרת, והנה נגלה אליו אביו רבי בנימין בחלום הלילה...

את עצם המפגש עם אבא שכבר בעולם שכולו טוב, לא יוכל כל קולמוס שבעולם לתאר. הזכרונות עוד טריים, כאב האובדן עוד טרי, הגעגועים עוד מטלטלים, ולפתע מפגש מרגש ולא צפוי שכזה. לרגע נבהל רבי שמואל צבי לפגוש את אביו בחלום, אך מיד התעשת כשאביו פנה אליו ברוח: 'בני היקר, הבה ואספר לך את מהלך הדין בבית דין של מעלה, מה עבר עליי בשנה החולפת בכבשנו של עולם...'

ואז, החל רבי בנימין לספר בפרוטרוט, תיאר בצבעים חיים ובעובדות מוצקות את כל מהלך הדין. הוא תיאר כיצד הובאו לאולם הדין קרונות של זכויות, שיעורי תורה ושעות לימוד, תפילות כבוונה ומילים טובות שנאמרו. הוא הביט בהלם בכך שאף פרט לא נעלם, וכל מהלך חייו עובר לפניו כבסרט

האיש היה סוחר מוכר היטב בקרב סוחריו ורשה, ושמעו יצא למרחוק גם בקרב הסוחרים בערים הסמוכות. הוא נחשב אדם ישר וירא שמים, ששלח ידו במסחר במגוון תחומים וגם הצליח לעשות חיל ולהרויח יפה. מכל רחבי ורשה נהרו אנשים להשקיע אצל הסוחר את כספם, בידועם כי הוא ישר ונאמן, מצליח ומרויח, ובוודאי כספם ירויח יפה, אם לא יוכפל או אף ישולש.

עוד בהיותו צעיר לימים, קיבל זקני, רבי בנימין קובלסקי ז"ל מאביו רבי משה סכום כסף נכבד, במטרה שישמש לנישואיו בבוא העת. היה זה סכום כסף גבוה מאוד, הון עתק של ממש, שהספיק לתתנה הדורה ולנדוניה ביד רחבה, לרכישת בית ולתחילת החיים בלי דאגות כלכלה.

כמודע לחשיבות הכסף לעתידו, ביקש רבי בנימין להשקיע את כספו בידי אותו סוחר נודע. כך, היה קרוב לודאי, הכסף ישמור על ערכו ואף יוסיף עליו. רבי בנימין נועד עמו, והחליט להפקיד את ההון הרב בידי האמונות, להשקיע את כספו בידי הסוחר דנו...

שנים חלפו, הסוחר עשה חיל במסחרו וגם רבי בנימין היה רגוע ושלו, בידועו כי כספו נמצא בידיים טובות וממתין לעת הראויה ביום שמחתו. אלא שלפתע החל גל שמועות שקט, אך מחריש אוזניים ומעורר רעדה...

השמועות דיברו כי עסקיו של הסוחר האמיד מידרדרים מדחי אל דחי, והוא כבר לא משיב חובות בזמן. אנשים החלו למשוך ממנו את כספי השקעתם, הראשונים שבהם הצליחו להציל מעט, למי שבאו בעקבותיהם כבר לא נותר מה להציל... הסוחר העשיר והישר של פעם, הוכרז כפושט רגל. הון עתק ירד לטמיון!

אין לתאר את שברון הלב הרב שחשו כל מי שהיו מעורבים בעסקים עם הסוחר לשעבר ופושט הרגל החדש. כספי חסכונות ונדוניות, ירושות ופנסיות, סכומי כסף אדירים טבעו במצולות, התאדו כלא היו. מטבע הדברים, הופנתה אצבע מאשימה כלפי הסוחר שכנראה עשה לא מעט טעויות בדרך, ואין לדעת עד כמה היתה אחריותו בהפסד הכספי הצורב...

הסוחר העשיר לשעבר, הפך לעני ואביון, ואף חמור מכך. בעוד עניים רגילים זוכים לרחמים, זכה הסוחר לכתף קרה ולאצבע מאשימה. המשקיעים אצלו היו תמימי דעים כי בו תלוי הקולך, ובאופן טבעי בקושי התאפקו מלתקוף אותו במילים בוטות, להביע בפניו את מה שהם חושבים על האסון שהמיט על כלכלת ביתם...

הוא הפסיק לצאת לרחוב, לבו לא עמד בבושה האיומה. לא פעם היו מי שהקניטו אותו, היו מי שמבטיהם בלבד שיפדו אותו לגמרי, צורבים את לבבו במכות אש. סוחר שנודע כמוצלח ביותר ולפתע איבד את כל ההון שהושקע בידי האמונות - מי סולח לו? מי מסוגל לוותר לו?

פרשת שבוע

הרב משה דיין

שמן זית זך

פרשת תצוה בתחילתה עוסקת בהבאת השמן למנורה ובציווי נאמר "ויקחו אליך שמן זית זך כתיב למאור". רבותינו למדו מכאן שהשמן למנורה צריך להיות השמן המובחר ביותר, הטיפה הראשונה היוצאת הפרי. עוד למדו רבותינו דוקא למנורה נאמר ציווי זה, אבל למנחות אפשר להסתפק גם בשאר השמנים המופק מהזיתים.

בגמרא (מנחות פו ע"ב) מבואר הטעם לכך שהמנחות אינן טעונות שמן זית זך כתיב, הינו מפני שהתורה חסה על ממונם של ישראל. אלא שכאן לכאורה יש להקשות מדוע התורה חסה על ממונם של ישראל דווקא ביחס לשמן המנחות, ולא חסה על ממונם של ישראל ביחס לשמן המנורה? מדוע ביחס למנורה דורשת התורה מישראל להביא את השמן היקר ביותר הטהור ביותר הזך והנקי מכל תערובת של שמרים או פסולת מבלי לחוס כלל על ממונם.

בספר 'מקדש הלוי' מבאר שיש כאן לימוד שהתורה באה ללמד אותנו. "המנחות" מסמלות את האכילה של מעלה כביכול, והרי הן מסמלות את 'המאכל והמשקה'. בנושא זה מלמדת אותנו התורה כי לצורכי אכילה אין לנו לבקש עבור עצמנו את הטוב ביותר את המשובח והיקר ביותר, אלא יש לנו להסתפק למאכלנו גם בפחות מכך. וכן בכל הנוגע לעניינים הגשמיים אומרת לנו התורה כביכול אל לכם לחפש את המשובח ביותר ואין אתם צריכים לשאוף לשלמות.

לעומת זאת המנורה הטהורה היא הלא מסמלת את 'אור התורה' ומרמזת על לימוד התורה וקיום מצוותיה. ובכך כאן מבקשת התורה להדגיש דווקא את ההיפך כאן מבקשת התורה להבהיר כי בכל הנוגע לרוחניות אסור לנו להתפשר על פחות מהטוב ביותר, ועלינו לשאוף תמיד לשלמות הרבה ביותר שביכולתנו להשיג. גם כאשר בנקודה זו אין מקום כלל לחוס על ממונם של ישראל. גם אם החינוך הטהור לשם הדוגמא עולה בממון רב אל לנו להתפשר בנוגע אליו ותמיד צריכים אנו לרצות בטוב ביותר.

הגאון ר' משה פיינשטיין זצ"ל הוסיף שיש כאן עוד לימוד: הרי בכדי לקחת 'שמן זית זך' היה אפשר לקחת גם את השמן שיש בו תערובת עם קצת שמרים, ולסנן ולזכך אותו עד שיהיה נקי לחלוטין כמו ה'כתית'. ובכל זאת התורה פוסלת שמן זה למנורה, ומדוע, מה חסרונן בו? והרי כעת הוא נשאר זך ונקי? אלא שכיון שמתחילתו היה בו תערובת של שמרים, הוא כבר לא כך כך משובח. וזה הלימוד גם בחינוך צריך לתת חינוך לילדים בעודם קטנים חינוך נקי וטהור מבלי שום תערובת של דברים שאינם שייכים לתורה ולא נסמוך על כך שאחר כך כשיגדלו נסביר להם ונגקה את הדברים החיצוניים הללו.

הרב אומר מעודה

פינת ההלכה

הלכות הטמנה בשבת

א. בקבוק שיש בו חלב צונן ורוצה לחממו בשבת לצורך התינוק וכדומה, מותר למלא בקערה מים רותחים מהמיחם ולשקע את כל הבקבוק בתוך המים הרותחים ואפילו שיכול החלב להגיע לרתיחה מחמת כן אין לחוש בדבר, כיון שהקערה נחשבת לכלי שני וכלי שני אינו מבשל, וכן אין לחוש בדבר לאיסור הטמנה כיון שכלי שני נידון כדבר שאינו מוסיף הבל, ומותר להטמין משקים צוננים בדבר שאינו מוסיף הבל כדי שיתחממו, ומי שרוצה להחמיר ימנע מלשקע את כל הבקבוק בתוך המים ובוזה הדבר מותר לכל דעות.

ב. מותר לערות בשבת מים רותחים מהמיחם לתוך כלי שומר חום הנקרא "טרמוס" כדי לשמור על חום המים ואין לחוש בזה לאיסור הטמנה בשבת, כיון שאין איסור הטמנה אלא בכלי ראשון שנתבשל בו התבשיל, והטרמוס נידון ככלי שני.

ג. מעשה באדם שהרתיח את המיחם ביום שישי, ולאחר שרתח, במקום להעבירו ממצב הרתיחה למצב שבת הוא כיבה את המיחם, ובסעודת ליל שבת שמו לב שהמיחם כבוי, ורצו לערות את המים הרותחים לתוך סיר ולהניחו על הפלאטה חשמלית שהיתה דלוקה מיום שישי, ולהלכה הדבר אסור בשבת משום מבשל לדעת מרן השו"ע. והסיבה לכך, שהרי המים בשעת יציקתם לסיר מצטננים באוויר, וכששוב שוהים בסיר המונח על הפלאטה החשמלית חוזרים לקבל כח רתיחה של כלי ראשון שיש בכוחו לבשל דברים אחרים, ולכן פעולה זו אסורה משום בישול בשבת. אבל ניתן לשמור את חום המים ע"י טרמוס כנ"ל.

ד. תבשיל שהתבשל כל צרכו והוא לח, כרוטב, מרק ומים, אסור לחממו בשבת באופן שיגיע לדרגת חום שהיד סולדת בו, אבל מותר להניח תבשיל זה על פלאטה חשמלית בעודה כבויה באופן שאח"כ תידלק ע"י שעון שבת שהוכן לכך מיום שישי כדי לחמם את התבשיל, והסיבה להיתר זה, מפני שמן התורה אסור לעשות מלאכת בישול, אבל לגרום למלאכה שתיעשה מותר מן התורה ואסור מדברי חכמים, וכיון שיש מחלוקת ראשונים אם מותר לחמם דבר לח שנתבשל כבר, יש להקל בזה.

ה. אם אירע שהפלאטה כבתה בשבת ורוצים שהמאכלים שעל גבה ישארו חמים, מותר להעביר את התבשילים לפלאטה של השכן וכדומה, וזה דווקא בתבשיל שמבושל כל צרכו והוא יבש, כעוף אורז בשר ודגים אפילו צוננים, ואם הוא לח כמרק, יש להתיר בזה רק כשהתבשיל חם בחום שהיד סולדת בו.

ו. הגדרת "חום שהיד סולדת בו" היא, כל שרוב בני האדם נמנעים לשתותו מפני החום שלו.

ז. תבשיל שרובו יבש ומיעוטו לח, נידון כדבר יבש ומותר לחממו ע"ג הפלאטה בשבת אפילו שהוא צונן, והגדר "במיעוטו לח" הוא כשאין רוטב הרבה בשיעור הניכר לעין, ושאינו יניחוהו יותר מדאי זמן על הפלאטה כיון שהלחלוחית היא מועטת תתאדה ותתייבש, ושבאמת אין כוונתו של המחמם למיעוט הרוטב אלא עיקר כוונתו הוא לדבר היבש. ולכן מותר לחמם על פלאטה חשמלית חתיכת עוף שיש עליה רוטב קרוש, ואין צריך לגרד את הרוטב מהעוף אע"פ שבחיים הרוטב ימס ויתחמם.

ח. ולפי זה מותר לחמם על הפלאטה סופגניה שמזיקים לתוכה ריבה נוזלית ולחה, אע"פ שיתכן שהריבה תגיע לחום שהיד סולדת בו, ואין לאסור את הדבר משום בישול משני סיבות: א' מפני שיש להחשיב את הריבה כחלק מהסופגניה וא"כ יש לה דין של דבר יבש. ב' גם אם נחשיב אותה לדבר לח, מכל מקום כיון שהיא מיעוט כלפי כל הסופגניה, א"כ היא בכלל הדין של תבשיל יבש ומיעוטו רוטב שדינו כדבר יבש.

ט. אדם שהיה לו סיר חמין על הפלאטה, וראה שהמים יתאדו והתבשיל עומד להישרף ולהתקלקל, למנהג האשכנזים, המיקל לערות מים רותחים מהמיחם לתוך סיר החמין יש לו על מה לסמוך. אבל לדעת מרן השו"ע ומנהג הספרדים, הדבר אסור משום מבשל בשבת.

והפתרון לכך הוא: שיקח מצקת וכניסנה לתוך המיחם של המים, וישהה כמה דקות את המצקת בפנים עד שתתחמם ותעלה רתיחה, ואז יוציא מים במצקת וישקע אותה בתוך תבשיל החמין, ואחר כך יטה אותה וישפכו המים לסיר החמין. אבל אסור ליצוק את המים לסיר החמין בלי לשקע את המצקת בתוך התבשיל.

עוד פתרון הוא: לשים על הפלאטה דבר חוצץ בין הסיר לפלאטה, ובכך בעצם מפחית את החום שנוצר בסיר ומונע מהתבשיל להיחרך.

למה טייסי קמיקזה חובשים קסדה?

בפסיכולוגיה ישנו מושג המכונה: "סממן איתות פנימי". הרעיון הבסיסי מאחורי סממן איתות פנימי הוא שלמרות התחושה שאנו מכירים את עצמנו היטב, בעצם אין לנו מושג ברור מי אנחנו. אנחנו בדרך כלל מאמינים שאנחנו מבינים את עצמנו, בעוד שלמעשה אנו לומדים על עצמנו מהמעשים שלנו.

לדוגמה: אנחנו הולכים ברחוב ורואים אדם שאינו מכירים מנסה להתניע את הרכב ללא הצלחה. החלטנו להפשיל שרוולים ולעזור לו בדחיפת הרכב תוך כדי ניסיונות ההתנעה שלו, ואכן הרכב הותנע ונסע. מעשה נדיבות זה מצדנו יגרום לנו "לפרש" את עצמנו כאנשים בעלי טבע רחום ומטיב. דבר זה יאותת לנו לנהוג גם בפעם הבאה בצורה דומה. כך פועל סממן האיתות הפנימי.

מאותה סיבה קוד לבוש הוא גם קוד התנהגות, כי האדם המכבד את הופעתו החיצונית מאותתת גם להתנהגות הפנימית.

מעניין הדבר, שבפרשת תצוה- מקדישה התורה **52 פסוקים** ובפרשת ויקהל עוד **31 פסוקים** העוסקים בבגדי אהרן ובניו הכהנים המשרתים בבית ה'. ואם נשאל מה מטרת הבגדים ומהי חשיבותם הרבה?

עונה לנו התורה בשתי מילים: "**לכבוד ולתפארת**" (פרק כח פסוק ב).

התלמוד הבבלי במסכת יומא מתאר לנו עד כמה הקפידו החכמים בלבושם, עד שהיו מכנים את בגדיהם - מכובדי.

כשאנו מתלבשים באופן מכובד וייצוגי, מעבר לכך שהסביבה מכבדת אותנו יותר, גם אנחנו מכבדים את עצמנו יותר, וזה גורם לנו בתת מודע, להיות טובים יותר, בעלי משמעת עצמית גבוהה יותר, ולהעריך ולכבד את מעשינו ודיבורינו.

זה נכון לטייסי קמיקזה.

זה נכון לנהגי "אגד" (שהחלו לפני כעשור ללבוש חולצה מכופתת ועניבה).

זה נכון לנותני השירות בחברות סלולר.

וזה נכון גם עבורנו!!

למה טייסי קמיקזה חבשו קסדות? זו שאלה שהטרידה חוקרים רבים בתחומי הסוציולוגיה, מדעי המדינה והכלכלה. נכתבו עליה ספרים ולאחרונה בישראל, מרכז אקדמי חשוב פרסם מודעת הזמנה ליום פתוח אצלו עם השאלה הזו.

טייסי קמיקזה היו טייסים יפנים, שהוכשרו למטרה אחת בלבד – **לבצע משימות התאבדות**.

במלחמת העולם השנייה, הצבא היפני עמד בנחיתות ברורה מול העליונות הטכנולוגית והמבצעית של צבא ארה"ב. בתור מוצא אחרון החליטו היפנים לאמץ "כח תקיפה מיוחד" שכל מטרתו הוא להטיס את מטוסם העמוס דלק, לתוך ספינות וצוללות אמריקאיות.

כלומר, הם לא יצאו למשימה שסיכוייה להצליח נמוכים מאד, מה שמכונה "משימת התאבדות", אלא, **הם יצאו למשימת התאבדות ממש!!!** הם לא תכננו לחזור מלכתחילה!

ועכשיו לשאלה המעניינת – אז למה הם היו צריכים לחבוש קסדות?

התשובה, לא פחות מעניינת, מלמדת הרבה על נפש האדם (וגם תחסוך מאיתנו ללכת ליום הפתוח של אותו מרכז אקדמי שפירסם את המודעות).

על פי מחקרים שנעשו – הסיבה המהותית ללבישת הקסדות היא – **הדימוי העצמי של הטייס היפני הנועז**. המדים האחידים והקסדה הצבאית נתנו לטייסים תחושת שליחות מיוחדת וכך הם **גאים** יותר בעבודתם, **אמיצים** יותר בביצועיהם ו**ממושמעים** הרבה יותר בשליחותם.

למה? כי ה**לבוש משפיע על תת המודע שלנו!!**

הרב יהודה שמעוני מגיד שיעור בישיבת אור דוד
למגוון הריצאות הרב כנסו לאתרנו: Rabenu.com

בא למלא את הערב שלך ברוחניות

חדש בישיבת אור דוד! מדרשיית ערב לבחורים צעירים בכל יום רביעי בשעה 21:00 אורה חמה | כיבוד קל | מתאים למתחילים

לפרטים והרשמה חייגו
0504-170-370

ישיבת אור דוד בראשות הרה"ג דניאל זר שליט"א
רחוב המכבים 108, בני ברק. (ליד קניון אילון)
משרדי הישיבה: 03-570-12-12 | Rabenu.com